

HEGEMONIÚV STÍN

ORSON
SCOTT

CARD

ARGO-TRITON

ARGO

TRITON

HEGEMONÚV STÍN

ENDERŮV VESMÍR

Řazení dle vnitřní chronologie tak,
jak budou knihy v nové podobě vycházet:

Enderova hra

Enderův stín

Hegemonův stín

Stínové loutky

Obrův stín

Ender ve vyhnanství

Shadows in Flight

(dosud nepřeloženo)

Mluvčí za mrtvé

Xenocida

Děti ducha

Shadows Alive

(dosud nenapsáno)

První setkání a jiné příběhy

(sbírka všech kratších příběhů

včetně Války o dárky)

CARD
ORSON
SCOTT
HEGEMONÚV STÍN

Edici Fantastika řídí Martin Šust

© Argo, 2019

Copyright © 2000 by Orson Scott Card

Translation © Petr Kotrle, 2003

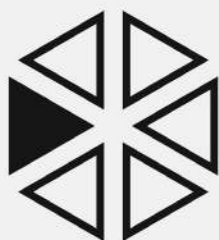
Cover art and illustrations © Milan Malík, 2019

ISBN 978-80-257-2817-8 (váz.)

ISBN 978-80-257-3005-8 (e-kniha)

Charlesi Benjaminu Cardovi

Jsi pro nás stále světlo
vidíš do všech stínů
a my ve snech slyšíme
zpívat tvůj silný hlas.

PRVNÍ ČÁST — DOBROVOLNÍCI

The background is a complex, abstract geometric pattern. It features a network of thin, light gray lines connecting small dark gray dots. These dots are scattered across the page, with some forming larger, more dense clusters. Interspersed among the lines and dots are various sizes of thin, light gray circles. The overall effect is a sense of dynamic, interconnected movement and structure.

KAPITOLA 1

PETRA

Komu: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

Od: Locke%espinoza@polnet.gov

Předmět: Co děláte pro ochranu dětí?

Drahý admirále Čamrádžnagare!

Vaši adresu mi poskytl společný přítel, který pro Vás kdysi pracoval, ale nyní je oslavovaným dispečerem – jistě víte, o kom mluvím. Chápu, že Vaše hlavní odpovědnost není v současné době ani tolik vojenská jako spíš logistická, i to, že upíráte své myšlenky spíš do kosmu než k politické situaci na Zemi. Ostatně, ve válce Ligy jste uštědřil rozhodující porážku nacionalistickým silám vedeným Vaším předchůdcem a zdá se, že tato záležitost je vyřešena. MF zůstává nezávislá, a za to jsme Vám všichni vděční.

Vypadá to, jako by nikdo nechápal, že mír na Zemi je pouze dočasnou iluzí. Nejenže ruský, dlouho potlačovaný expanzionismus zůstává dravou silou, také mnoho jiných národů má spadeno na své sousedy. Stratégovy síly jsou rozpouštěny, úřad Hegemona rychle ztrácí veškerou autoritu a Země balancuje na pokraji katastrofy.

Nejmocnějším prostředkem každé země, která se zapojí do budoucích válek, budou děti vycvičené v Bítevní, Taktické a Velitelské škole. Ačkoli je v naprostém pořádku, aby tyto děti sloužily v budoucích válkách svým rodným zemím, nevyhnutelně musí dojít k tomu, že přinejmenším některé země, jež nemají takové génie s certifikátem MF, nebo se domnívají, že protivníci mají talentovanější velitele, podniknou preventivní kroky, jejichž cílem bude buď získat tyto nepřítelovy prostředky pro sebe, nebo mu alespoň znemožnit, aby je mohl využít. Zkrátka, těmto dětem hrozí vážné nebezpečí, že budou uneseny nebo zabity.

Uznávám, že uplatňujete politiku nevměšování se do záležitostí na Zemi, ale MF byla tím, kdo tyto děti našel a vycvičil, čímž z nich udělal cíle. Ať se s těmito dětmi stane cokoli, konečná odpovědnost za to padne na MF. Znamenalo by hodně pro jejich ochranu, kdybyste vydal rozkaz, kterým by tyto děti byly převedeny pod ochranu Flotily, a varoval všechny země nebo skupiny, jež by se chtěly pokusit jim ublížit nebo s nimi cokoli udělat, že je čeká rychlá a tvrdá vojenská odplata. Většina zemí by to nepovažovala za zásah do pozemských záležitostí, naopak by takový akt uvítala. A pokud to má nějaký význam, ujišťuji Vás, že byste měl mou bezvýhradnou podporu na všech veřejných fórech.

Doufám, že budete jednat neprodleně. Není času nazbyt.

S úctou Locke

Když se Petra Arkanianová vrátila domů, v Arménii nic nevypadalo, jak mělo. Hory samozřejmě byly impozantní, ale ty k jejímu dětství nepatřily. Teprve když se dostala do Maraliku, začala nacházet věci, které jí měly něco říkat. Otec na ni čekal v Jerevanu. Matka zůstala doma s jedenáctiletým bratrem a novým sourozencem – zřejmě počatým ještě před uvolněním populačních omezení vyhlášených po skončení války. Určitě se na Petru dívali v televizi. Když ji teď malé autíčko odváželo úzkými ulicemi, otec se začal omlouvat. „Po tom všem, co jsi viděla ve světě, ti to bude připadat obyčejné, Peťko.“

„Moc nám ze světa neukázali, tati. A Bitevní škola neměla okna.“

„Já myslím kosmodrom a hlavní město, všechny ty důležité lidi a nádherné budovy...“

„Já nejsem zklamaná, tati.“ Musela se uchýlit ke lži, aby ho upokojila. Bylo to, jako by jí dal Maralik darem a teď si nebyl jistý, jestli se jí líbí. Ještě nevěděla, zda se jí bude líbit nebo ne. V Bitevní škole se jí nelíbilo, ale zvykla si. Na Eros si zvyknout nestačila, ale vydržela to. Jak by se jí mohlo nelíbit místo, kde je volná obloha a lidé si chodí, kam se jim zachce?

Přesto byla zklamaná. Všechny její vzpomínky na Maralik totiž byly vzpomínkami pětiletého dítěte, které zvedá hlavu k vysokým budovám a rozhlíží se po širokých ulicích, po nichž děsivou rychlostí uhánějí obrovská vozidla. Teď byla mnohem starší, začínala dorůstat do dospělé výšky, a auta byla mnohem menší, ulice vyloženě úzké a domy – na rozdíl od

starých postavené tak, aby odolaly dalšímu zemětřesení – nizoučké. Nebyly ošklivé – měly své kouzlo, díky směsici stylů, které se tady nějakým způsobem setkávaly: turecký, ruský, španělský, styl francouzské Riviéry a, což bylo nejpřekvapivější ze všeho, styl japonský. Bylo úžasné pozorovat, jak jsou přesto sjednocené volbou barev, zúžeností ulic a prakticky jednotnou výškou danou tím, jak se všechny snaží naplno využít zákonem stanoveného maxima.

Věděla to všechno, protože o tom četla na Erosu, když spolu s ostatními dětmi čekala, až skončí válka Ligy. Viděla obrázky na internetu. Ale nic ji nepřipravilo na skutečnost, že odsud odjela jako pětiletá a vrací se ve čtrnácti.

„Prosím?“ zeptala se. Otec něco řekl a ona mu nerozuměla.

„Ptal jsem se tě, jestli se chceš zastavit pro nějaké cukroví, než dojedeme domů, jak jsme to dělávali kdysi.“

Cukroví. Jak mohla zapomenout, jak se řekne cukroví?

Jednoduše. Jediný Armén kromě ní, který byl v Bitevní škole, tam přišel o tři roky dřív a vyřadili ho do Taktické školy, takže se jejich pobyt překrýval jen několik měsíců. Jí bylo sedm, když se dostala z Pozemní školy do Bitevní, a jemu bylo deset. Odešel, aniž velel některé armádě. Bylo něco zvláštního na tom, že nechtěl brebentit arménsky s nějakou malou holčou z domova? Navíc arménština, kterou mluvila, byla arménštinou pětiletého dítěte. Bylo teď velice těžké jí mluvit a ještě těžší bylo rozumět.

Ale mohla snad říct otcí, že by jí moc pomohlo, kdyby na ni mluvil obecným jazykem, jazykem Flotily – což byla prakticky angličtina? Samozřejmě jej znal – když byla malá, záměrně s matkou doma mluvili anglicky, aby nebyla jazykově znevýhodněná, kdyby ji vzali do Bitevní školy. Vlastně to byla jedna z příčin jejích těžkostí. Kolikrát před ní otec nazval cukroví arménským slovem? Pokaždé když si vyšli na procházku do města a zastavili se v cukrárně, chtěl, aby si o sladkosti řekla anglicky, a každý druh před ní anglicky pojmenoval. Ve skutečnosti to bylo komické – nač jí mohla být v Bitevní škole anglická jména arménských cukrovínek?

„Čemu se směješ?“

„Asi mi cukroví přestalo chutnat, když jsem byla ve vesmíru, tati. Ale doufám, že si najdeš čas, aby ses se mnou prošel městem, jako za starých časů. Jen nebudeš tak vysoký, jako jsi byl posledně.“

„Nebudu, a tvoje ruka se v té mé nebude tak ztrácet.“ Taký se zasmál. „Okradli nás o roky, které bychom teď rádi nosili v paměti.“

„To je pravda,“ přikývla Petra. „Ale byla jsem tam, kde mě potřebovali.“

Opravdu? Jsem ten, kdo zkolaboval první. Prošla jsem všemi zkouškami – dokud nepřišla ta, která byla skutečně důležitá, a potom jsem odpadla jako první. Aby mě Ender utěšil, řekl mi, že na mě spoléhal nejvíc a kladl na mě největší nároky, ale on měl nároky na všechny a spoléhal na všechny, a jenom já jsem to nevydržela. Nikdo o tom nemluvil. Tady na Zemi o tom nejspíš nevěděla živá duše. Ale věděli to ostatní, kteří s ní bojovali. Do okamžiku, kdy uprostřed bitvy usnula, patřila k nejlepším. I když se potom už nikdy nezhroutila, Ender jí už naplno nevěřil. Ostatní na ni dávali pozor, aby ji mohli zastoupit, kdyby znenadání přestala vydávat povely svým lodím. Byla přesvědčená, že jeden z nich to měl za úkol, ale nikdy se nezeptala kdo. Dink? Fazolek? Ano, Fazolek – bez ohledu na to, jestli mu to Ender dal za úkol nebo ne, věděla, že Fazolek byl ve střehu, připraven ji nahradit. Nebyla spolehlivá a oni jí nevěřili. Ona sama si nevěřila.

Ale před rodinou to chtěla udržet v tajnosti, tak jako se o tom nezmínila, když mluvila s premiérem, s novináři, s arménskou generalitou a se školními dětmi, jež přišly přivítat slavnou arménskou hrdinku války s termiřany. Arménie potřebovala hrdinu a ona byla z této války jediný kandidát. Ukázali jí, že v internetových učebnicích je již zařazena mezi nejslavnější Arménce všech dob. Byla tam její fotografie, životopis a to, co o ní řekli plukovník Graff, major Anderson a Mazer Rackham. A Ender Wiggín. „Petra se za mě postavila první, přestože tím sama riskovala. Petra mě cvičila, když to nikdo jiný nechtěl dělat. Za všechno, čeho jsem dosáhl, vděčím jí. A při závěrečné misi, kdy bitva střídala bitvu, byla velitelem, na něhož jsem se mohl spolehnout.“

Ender nemohl vědět, jak jí ta slova zraní. Určitě ji chtěl ubezpečit, že na ni skutečně spoléhal. Ale ona znala pravdu, a tak jí jeho slova zněla jako projev soucitu. Zněla jako milosrdná lež.

A teď byla doma. Na žádném jiném místě na Zemi nebyla více cizincem než tady, protože tady se měla cítit doma, ale nešlo to, protože ji vlastně nikdo neznal. Znali bystrou holčičku, se kterou se rozloučili slzami a statečnými slovy lásky. Znali hrdinku, která se vrátila s aureolou vítězství obklopující každé její slovo a gesto. Ale neznali a nikdy nepoznají dívku, která nevydržela zátěž a uprostřed bitvy jednoduše... usnula. Ztrácela lodě, skuteční lidé umírali, a ona spala, protože její tělo už nedokázalo

vydržet vzhůru. Ta dívka zůstane všem očím skryta. A všem pohledům zůstane skryta také dívka, která sledovala každý pohyb chlapců kolem sebe, hodnotila jejich schopnosti, odhadovala jejich úmysly, odhodlaná využít každou výhodu, kterou může získat, odhodlaná nesklonit se před žádným z nich. Tady se měla znovu stát dítětem – sice starším, ale přesto dítětem. Závislou osobou.

Po devíti letech vybičované ostražitosti mělo být příjemné přenechat starost o vlastní život jiným, ne?

„Maminka chtěla přijet, ale měla strach.“ Otec se pro sebe zasmál, jako by to bylo zábavné. „Rozumíš?“

„Ne.“

„Neměla strach z tebe,“ vysvětloval. „Nikdy by nemohla mít strach ze své prvorozené dcery. Ale z kamer. Z politiků. Z davů. Je to žena, která se cítí dobře v kuchyni, ne žena z trhu. Rozumíš?“

Arménštině rozuměla docela dobře, jestli se ptal právě na tohle. Protože pochopil, že mu Petra nestačí, mluvil jednodušším jazykem a odděloval slova, aby se v proudu hovoru neztratila. Byla mu za to vděčná, ale zároveň jí bylo trapné, že je na ní tolik vidět, jak takovou pomoc potřebuje.

Nechápala však, že strach z davů mohl zabránit matce, aby po devíti letech přišla přivítat svou dceru.

Petra věděla, že matka se nebojí davů ani kamer. Bála se Petry samotné. Ztracené pětileté holčičky, které už nikdy nebude pět a které při první menstruaci pomohla ošetřovatelka z Flotily, holčičky, k níž se její matka nikdy nesklonila, aby jí pomohla s úkolem, a neučila ji vařit. Vlastně ne, počkat. Pekla s matkou pirožky. Pomáhala válet těsto. Když zavzpomínala, zjistila, že ji matka ve skutečnosti k ničemu důležitému nepustila. Ale Petře to připadalo, že peče ona. Že jí matka důvěřuje.

Tyto myšlenky ji znovu vrátily k tomu, jak ji Ender nakonec choval jako ve vatě a předstíral, že jí věří stejně jako dřív, ale ve skutečnosti si ponechával právo rozhodnout.

A protože ta myšlenka byla nesnesitelná, Petra se podívala z okna auta. „Už jsme v té části města, kde jsem si hrávala?“

„Zatím ne,“ odpověděl otec. „Ale skoro. Maralik ještě pořád není tak velké město.“

„Všechno mi tu připadá nové.“

„Ale není to nové. Nic se nemění. Jenom architektura. Arméni sice jsou po celém světě, ale jen proto, že byli donuceni odejít, aby si zachránili